

Lohusalu kangakudumisring tegutses 1960-1970ndatel (1965-1975?) kolhoosi kontoris. Samas majas oli ka Kirovi kolhoosi pioneerilaager ja hiljem Lohusalu Algkool. Kudumas käisid peaaegu kõik küla naised. Kase Ene sõnul olnud ühel aastal kõige rohkem nimekirjas 26 naist. Kudumitest tehti ka näitusi ja kolhoosi poolt jagati aukirju.

Kudumisring oli ka suhtlemise koht – igal õhtul käis koos kümnekond naist. Majas olid kolmed kangasteljed ja korraga said kududa kolm naist. Kes ise parajasti ei kudunud, käis vaatamas, mida teised koovad. *“Järjekord tekkis nii, et panid ennast kirja ja siis pidid ruttu kuduma, sest järgmine ootas.”* (Kase Ene). Kudumine käis kogu aeg, hommikust õhtuni. Palju kooti öösel. *“Ema tuli suitsukuurist töölt, vaatas, et minul oleks kõik õpitud, tegi süüa ja läks siis kuduma.”* (Oru Sirje)

Kooti nendes ruumides, kuhu teljed parasjagu mahtusid. Miku omad olid laiad kiriteljed. Ühed olid Kase Ene teljed ja ühed ostis Kiili Urve. Kanga käärimine toimus teise korruse trepihallis, käärpuud olid Kangru Peetri omad. Need on praegu üle saja aasta vanad ja Kase talus siiani kasutusel. Mäe Linda ja Mildi Erika aitasid tihti kangast üles panna ja hiljem õppis siduse tegemise Erika käest ära Rätsepa Milvi.

Maja köeti puudega. Puid tehti metsas kahemehesaega. *“Maja vajab kütmist, pidime ise kütma. Kalju Helmi oli tragi ja ajas naised Karjamaa metsa puid tegema. Küll see oli vahva. Autojuhid tõid puud ära või vahest tõime reega. Ainult naistekari. Kontori aegu sai ka kolhoosi puudega vahest kütta.”* (Rätsepa Milvi)